

ЛІРИКА

ВАСИЛЬ
ЗАГОРОДНЮК

За фахом – професійний геолог, польовик. Романтик і поет за станом душі.

Видані збірки: «Частица сердца моего» (2001), «Чарівна криниця» (2003), «За далями – дали» (2008), «Синяя ваза» (2008), «Чумацький шлях» (2013), «Світло і тінь» (2013), «Пам'ять» (2013).

* * *

Знов дороги розійшлися.
І не втямлю – куди йти?!
Вже до крові збиті ноги
У зневірені шляхи.

На шляхах питань багато,
А доріженька – одна,
Через поле, ліс, болото.
Літо. Осінь. І зима.

Тут ніхто не допоможе.
Ти один на цілий світ.
Тільки воля переможе,
Думки впевнений політ.

Не впадеш, дійдеш до краю.
Що то ноги збиті в кров?!
Привідкриєш двері Раю,
В серці визріє любов:

До Життя! До всього світу,
До людей, і до землі,
Аж до неба! І до лету,
Аж до Бога – у собі.

ТРАХТЕМИРІВ

Серце б'ється. Трахтемирів.
Поклонись, перепроси...
Загорнувся в обрій сивий,
У яруги і ліси...

Цей півострів – мара, сила,
Закодована земля,
В ній столиця і могили
Ще прадіда козака.

Обійнявся Трахтемирів
З братом сивим – із Дніпром,
Хто заглибиться в їх вимір
Стане справжнім відьмаком,

Характерником відважним,
Зможе знати все, змогти,
Хоч людиною, хоч вовком
Враз дістатися мети.

Як колись, отут, бувало,
Жили справжні козаки,
Захищали свою волю,
Землю рідну берегли.

Він мовчить, не всім розкриє
Свою мудрість, не проси,
Нерозумних геть відшуй,
Щоб не скоїли біди.

Тільки обраним покаже
Шлях до істини, прийми,
Вузол Гордіїв розв'яже,
Лише серце відпусти.

Відпусти, довірся тиші,
В ній дух пращурів живе.
Враз обніме, і покличе,
Мов туманом огорне.

Все згадаєш, ніби збудиш
Серце сповнене віків...
З ним відродишся, не зрадиш,
Не промовиш зайвих слів.

ЧЕРНІГІВ

Чернігів – місто відпочинку.
Не для бездумних дій, розваг.
В нім робиш в Вічності зупинку,
У спокої душевних благ.

Про спокій, що розповідати?
Як описати спів, тепло?
Словами – не переказати.
Спитайте в серденька мого.

Мое серденько краще знає:
Про Вал, гармати і церкви...
Їх енергетику вбирає,
Ширя над плесами Десни.

Що може смертний сповідати
Про Вічності душевний спів?!
Мабуть, частіше приїжджати
На роздоріжжя Величі Віків.

Замріятись і заблудитись,
Знайти небачені стежки...
У Спаськім Храмі помолитись,
Свій шлях у Вічності знайти.

